

## Gnida in Gvido

Na pol poti med Hlodičem in Topolovim sta živela dva gizdalina. Kakor ni dobre zgodbe brez hudobcev, ni skupnosti brez zlobnih bahačev in posvečenih opravljivk. Ti ji dajejo pravo mero, če seveda ljudem ne zrasedo čez glavo, saj prek njih skupnost, če le ima kaj pameti, natančno ve, kje je njena neumnost in kje se začne norost. Kje se konča, nam tu ni treba vedeti, velikokrat se namreč sploh ne. Začne pa se na tistem ostrem ovinku, kjer stanujeta Glandionida in Gvido Pišon.

Glandionida, na kratko Gnida, je bila podobna razpotegnjeni kopenski jegulji. Bila je višja od telefonskega droga, ki se je zgoraj končal z razmršeno svetlolaso lasuljo. Glave od tal sploh ni bilo videti, pa saj tudi ni bila pomembna. Vedel si, da je tam, saj je bil tam nos, ta pa je bil opazen. A tudi nos ni bil čisto običajen; sestavljale so ga velike nozdrvi, ki so tičale v mogočno zaobljenem nosnem kljunu kakor pri ptiču dodoju ali pri rezilu kose. Imela je tako dolg nos, da je z njim lahko mešala obaro ali polento in sploh ni potrebovala kuhavnice. Njeni ubogi starši so si želeli zgolj krepko deklico (odtod njeno ime, ki v starem jeziku pomeni »mastna vratovina«), ki bi pomagala na kmetiji, nastalo pa jo tole: prava pri glavi scefrana človeška vezalka. Lena kot fuks.

Imela je strašansko dolge noge, prave noge dopetače – čisto do tal so segale, nič prej se niso hotele končati. In tudi navzgor so bile enako dolge kakor navzdol.



Vrh tega je bila silno požrešna, pogoltnila je vse, kar ji je prišlo pod roko, pod nogo ali pod nos. In verjemite, nos je bil velik, noga spretna in roka urna. Za predjed je v goltanec zmetala dušeno sovje perje in divje golobe, za prvo jed merjaščeve repe s solato iz smrekovih vršičkov, ki jih je tako temeljito obglodala do debla, da so smreke na pol poti med Hlodičem in Topolovim vse bolj postajale podobne njej – krevljastemu drogu.

Za glavno jed je lahko polomastila pet posušenih štorov v mravljični omaki, nekoč pa menda cel zarod jazbecev v obliki jazbečevih cmokov. Za sladico je vsakega dne snedla eno jabolko iz svoje skrbno varovane in negovane jabolane in ga prelila s kozjo smetano. Vsak dan pojesti eno posvečeno pišonsko jabolko je bil za Pišone poseben vitaminski obred. Nato je poklicala butalskega ježa, ki je stikal okoli hiše, mu izpulila eno od iglic in si otrebila zobe.

Njena prebava je bila podobna kačji, saj se nikdar ni zredila; njena strupena slina je preprosto raztopila vse, kar je bilo trdnega. A kaj bi pravili, ni je bilo reči, ki je ne bi poskusila dati na jezik. Zato je zbujala strah.

O sebi je imela seveda najboljše mnenje. Nekoč je v znamenito prilogo *Bolščanja* vsemogočnega glasila sosednjih Butal napisala nekakšen spis iz petih stavkov in dvanajstih besed z naslovom »Jezik kot tipalka požrešne ozaveščenosti«. Nihče ga ni razumel, ona pa je hodila kakor zadrogiran (od droga) pav. Urednik je pod besedilo napisal DR, kakor zdravnik pod izvid napiše BP – brez posebnosti. Gnida, ki je bila neskončno prevzetna, je inicialki razumela kot častni doktorat, dejansko pa sta pomenili: *dolgočasno rogoviljenje*, kar je drugo, manj učeno ime za *dementia rusticalis*. A pustimo to, da se je gospa hipoma razvila v doktorico vsevedno, saj je to veljalo le zelo lokalno – v njeni glavi in v glavah njej podobnih.

Njen mož, Gvido Pišon, *mikeno* nagravnjo in trebušasto bitje, je bil v višino okoli petkrat manjši, v širino pa trikrat širši od Gnide. Imel je dva črna zoba, ki se nikdar nista srečala, enega zgoraj levo, drugega spodaj desno. Nosil je zmerom isto poflackano majico in hlače, ki bi mu že davno





ušle, če jih ne bi s seboj nosile naramnice. Pamet v buči mu je svetlo gorela, kakor že njegovim prednikom, četudi tega navzven ni bilo videti.

Kaj vse je dal pod jezik – na zob ali pod zob revež ni mogel dati nič, saj smo se seznanili z njegovo skromno bero sklenine v ustih – da je le bilo tekoče in je dišalo po alkoholu! Pil je kolonjsko vodo, toaletno in zobno vodico, najraje pa je imel kislo vino, ki so mu ga zapustili davni in slavni predniki Butalci. In prav po butalsko mu je bilo všeč, ko se mu je – opitemu – ves svet vrtel okoli glave. »Le zakaj bi se človek pretegoval s potovanji, če lahko z nekaj požirki ves svet pride k njemu.«

Gvido je dobil ime Pišon po pradedku, ki je imel nenehno mokre hlače. Pa saj ni bilo ravno zgrešeno, tudi on je živel v utekočinjenem svetu, zato se ga je prijela tale pesmica:

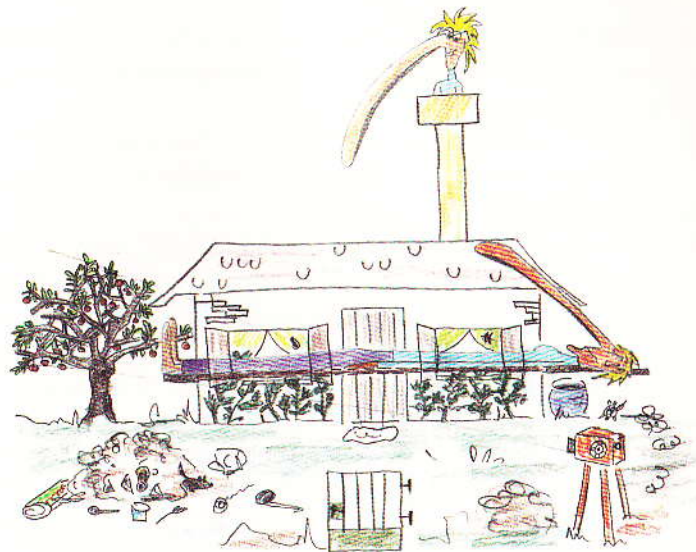
*Gvido flaškon, težek kujon.  
Nagravžen, ostuden, osoren,  
le svoji obrekljivi tepki pokoren.*

Poročila sta se iz lenobe, morda tudi iz zlobe, kdo bi vedel, vsekakor pa ne iz ljubezni. In še to ob 11h dopoldne, ko sta še spala, da jima ni bilo treba biti zraven in da ne bi bilo preveč naporno. Ko sta se zbudila, sta bila že poročena in matičar in priče so že odšli, če so sploh kdaj zares prispeli.

Kako se je to zgodilo, nihče ne ve, a Gnida in Gvido sta imela dva pamža.

Eden je bil grozovitejši od drugega. Hčerki je bilo ime Latrinija, kar pomeni *kričavka*, na kratko Lata, ker se je neznosno drla že v trebuhu, preden je prišla na svet. Morda je tulila zaradi tega, ker se je tam morala drenjati s požrtimi štori in jazbečevimi emoki. Tega ne moremo zanesljivo trditi.

Sin pa se je včasih, v svetlih trenutkih, odzval na ime Tupko. Gnida ga je ob rojstvu imenovala Tupinambur, ker je zmotno mislila, da je to nek sila znamenit znanstvenik, a ime je bilo odločno predolgo za fantolinovo zbranost. Že pri drugem zlogu je zazehal in nič več ga ni zanimalo, ali kličejo njega ali koga drugega.



Zato so mu vsi rekli Tupko. Ne da se z gotovostjo trditi niti tega, ali zares ni dobro slišal in je bil naglušen kakor mali Thomas Alva Edison ali pa sta njegova varčna starša v njegovih ušesih le skladiščila zaloge masla.

V šolo svojega zaroda nista pustila, saj sta menila, da se tam pamet prehitro redi. Obenem pa sta bila prepričana, da lahko svojima mladičema vse, kar se na tem svetu in okolici godi, sporočata sama. A pokazalo se je, da sta bila tudi za to prelena. In tako sta se froca cele dneve brezciljno potikala naokoli.

K velikim dosežkom Gnide in Gvida, ki sta bila ponosna dediča butalske pameti, je sodil tudi tale. Ker je bila stoječa Gnida visoka kakor smreka, ležeča pa dolga kakor kanalizacija, sta morala nekaj ukreniti v zvezi s svojo hišo. Ta je bila v višino prenizka, v dolžino prekratka, v širino pa preozka. Gnida je nekaj časa stala skozi dimnik, pa se je naveličala dimniškega pulija, ki je bil poletni okoli vratu prav neznosen. Tako sta na podlagi izgubljenih zapiskov prednikov skušala hišo najprej pognojiti, da bi zrastle. Zrasla je že, sta rekla, a ne dovolj; letos koprive segajo le do polovice oken, lani, ko je bila hiša nižja, so segale do žleba. Gnida v hiši še vedno ni mogla stati pokonci, zato je stala leže – in še ji je bilo tesno. Pa sta prišla na odlično idejo!

Med stranski okni sta vstavila dolgo dilco in pri priči je bilo pet šestin Gnide v hiši. To pa je skoraj čisto običajno. Človek po statističnih analizah menda



več kot četrtno leta prebije zunaj doma in tako je bilo vse v najlepšem redu. In če upoštevamo še to, da je butalsko leto sestavljeno iz dveh poletij in ene zime, je ni utegnilo niti zebsti.

### Jabolčna požrtija

Gnida in Gvido sta bila, kakor ste že opazili, prava kujona. Ohranjala sta tradicijo svojega slavnega rodu Butalcev, ki je v svoji sredi imel izumitelje, na primer tistega, ki je naredil žepno uro iz domače repe, ali tistega, ki je v Butale pripeljal konjsko žival v obliki buče. Butalci so menda na obali odprli celo svojo univerzo z razgledom na morje, da bi bili njihovi potomci bolj razgledani. Pa se je zgodilo, da je bil butalski poveljnici, ki je prvič bila tako visoko in je videla morje od zgoraj, razgled tako všeč, da ga ni privoščila nikomur drugemu. Tako je butalski zarod ostal nerazgledan kljub univerzi s pogledom na morje. »Še dobro se je izšlo,« so rekli, »lahko bi se nam tako zvrtilo, da bi padli na realna tla. Zdaj ko imamo svojo univerzo, se nam ni treba več razgledovati naokoli.«

Na takšne in podobne prednike sta bila Pišona sila ponosna. Gvido je redil svojo brado v čast znamenitega Lavdona Štímanega. Resda ni bila tako gosta kakor Lavdonova, a bila je brada. Redno jo je krmil z župco in če so bili rezanci dovolj stari in so se dovolj oprijeli nekaj temnih ščetin, je bila brada videti prav veličastna. Tudi sol je naš Gvido redil v ponosni butalski maniri. Vsako pomlad jo je posejal okoli hiše in Pišona sta kmalu imela sta lep šop pekočih – *ajsa* – kopriv, ki je kakor venček obdajal njuno posest. Gnida mu je pri tem pomagala tako, da je pred hišo postavila tablo: »NAJSTROŽJE PREPOVEDANA POT!«, da ne bi kdo pohodil pridelka. Tik ob vhodu je postavila teodolit in več ur dnevno škilila vanj, da ne bi otroci za kak centimeter prestopili meje njune posesti. Gorje takemu, ki bi to storil!

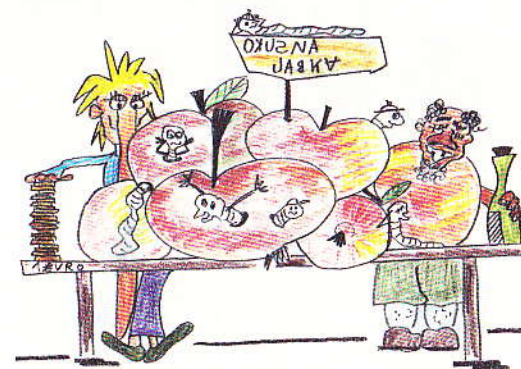
Smisla za humor res nista imela. Imela pa sta toliko večji smisel za umor. Za to sta bila res nadarjena.

Nažrta in napojena sta ležala pred hišo kot kladi in lenarila. Ker živali in drugih zahtevnih mladičev – razen Late in Tupka –, da bi jih pasla, nista imela, sta vse dni pasla lenobo. Nikakor nista marala priseljencev, ki sta jih imela za

pritepenice. Umetnice, umetniki, popotnice, delavci, raziskovalci in učiteljice: vsa ta pohodniška čreda je motila njuno ležerno zemeljsko bivanje.

»Kdo se že spet plazi kot svizec okoli najine posesti?« je zarohnela Gnida in izpljunila, kar je natrebila med zobmi.

»Takoj ga pljunem, da se utopi v morju alkohola,« je zavreščal Gvido in rignil, da je zadišalo po ceneni kolonjski vodi.



Imela sta manjši nasad jablan, katerih od črvov prevrtana in piškava jabolka sta prodajala ob sobotah na tržnici kot domačo, posebej vzgojeno bio-specialiteto. Nekje sta slišala, da je meso črvov težje od jabolčnega, in tako sta skrbno pazila, da so bila jabolka res izdatno piškava in vsi črvi polnih trebuhov, ko sta odhajala na trg, saj sta tako lahko zaslužila več. Imela pa sta tudi posebno jablano, ki sta jo gojila le za lastno uporabo. Jabolka na njej so bila sočna in polna. Ob njej je bila meja njune posesti na zahodu. Tik za mejo pa je vodila bližnjica v Hlodič. Jablana je torej bila obenem njun dragulj in primeren cilj lačnih tolovajev.

Nekoč so Dit, Ada in Atila, ubogi nesrečniki, za tri centimetre prestopili njuno posest, ko so se vračali iz Hlodiča, in za kazen so morali več ur viseti z njune okenske prečke, kamor sta jih obesila čudaška Pišona. Ditovi, Adini in Atilovi starši so bili že v skrbeh, ko so se pozno popoldne njihovi otroci,